

Sygn. akt IV U 712/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2015r. w S.

odwołania U. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 9 czerwca 2014 r. Nr (...)

w sprawie U. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo U. W. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 01 maja 2014r. do 31 października 2017r.

Sygn. akt: IV U 712/14 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 9 czerwca 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił U. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że u wymienionej nie stwierdzono niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła U. W. wnosząc o jej zmianę i ustalenie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu stanowiska wskazała, że w 2002r. rozpoznano u niej schizofrenię. Od tego czasu kilkakrotnie przebywała w Szpitalu (...) w P.. Przez cały czas leczy się w (...) i regularnie przyjmuje leki. Mimo to nie jest zdolna do pracy. Często miewa spadki nastroju, wtedy źle się czuje, a leki choć hamują rozwój choroby powodują, że jest senna i otumaniona. Traci kontakt z rzeczywistością i ktoś z rodziny musi nad nią czuwać (odwołanie k.1).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 27 maja 2014r., która nie stwierdziła u ubezpieczonej niezdolności do pracy, a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę tej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.2-3).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona U. W. do 30 kwietnia 2014r. uprawniona była do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (decyzja z 18 maja 2011r. o ustaleniu prawa do renty na okres do 30 kwietnia 2014r. k.83 akt rentowych). W dniu 24 marca 2014r. ubezpieczona wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (wniosek k.86 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 17 kwietnia 2014r. ustalił, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika z 17 kwietnia 2014r. k.88 akt rentowych).

Na skutek sprzeciwu ubezpieczonej od powyższego orzeczenia Lekarza Orzecznika ubezpieczona skierowana została na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 27 maja 2014r. ustaliła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (sprzeciw ubezpieczonej od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS k.89 i orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 27 maja 2014r. k.92 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 9 czerwca 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (decyzja z 9 czerwca 2014r. k.93 akt rentowych).

Ubezpieczona ma(...)i wykształcenie podstawowe. Od 1985r. do 2002r. pracowała fizycznie m.in. w drukarni w W., w Zakładach (...) w M. (kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych k.3 akt rentowych, świadectwa pracy k.7-9 i 14 akt rentowych).

Ubezpieczona cierpi na chorobę psychiczną pod postacią zaburzeń schizoafektywnych. Dotychczas była 5-krotnie hospitalizowana psychiatrycznie, ostatni raz w 2010r. Badanie psychiatryczno-psychologiczne ubezpieczonej wykazało u niej blady afekt i splecyony krytycyzm. W spontanicznych wypowiedziach ujawniała elementy myślenia paralogicznego, nie miała krytycznego wglądu w swój stan psychiczny, wyrażała obawy o bezpieczeństwo swoich dzieci. Podobne zachowania opisane są w historii choroby pod datami 19 grudnia 2013r. i 20 marca 2014r. Powyższe powoduje, że nie można uznać obecnego stanu psychicznego ubezpieczonej za wyrównany. Ubezpieczona dobrze funkcjonuje w środowisku rodzinnym, ale ujawniane przez nią cechy myślenia paralogicznego i obniżony krytycyzm, uniemożliwiają jej sprawne funkcjonowanie społeczne. W aktualnym stanie psychicznym ubezpieczona ma znacznie obniżone zdolności adaptacyjne, co ma wpływ na jej zdolność do zatrudnienia. Opisany stan powoduje, że ubezpieczona jest nadal częściowo niezdolna do pracy. Stan taki trwa od 19 kwietnia 2006r., a przewidywany okres trwania częściowej niezdolności do pracy to 31 października 2017r. (opinia biegłych psychiatry i psychologa k.8-10 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej U. W. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonej od decyzji organu rentowego odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia czy u ubezpieczonej istnieje w dalszym ciągu niezdolność do pracy, a jeżeli tak to jakiego stopnia. W tym celu Sąd zasięgnął opinii specjalistów z zakresu psychiatrii i

psychologii. Sporządzona na tę okoliczność opinia zespołu biegłych dała podstawy do ustalenia, że ubezpieczona jest nadal, tj. od 1 maja 2014r. osobą częściowo niezdolną do pracy, a przewidywany okres trwania tej niezdolności to 31 października 2017r. W złożonej opinii biegli nie podzieli stanowiska organu rentowego opartego na opinii konsultanta wskazującego, że ubezpieczona znajduje się w fazie remisji choroby i w trakcie badania nie ujawniała objawów psychotycznych wytwórczych ani afektywnych. W uzasadnieniu swojego stanowiska co do dalszego istnienia u ubezpieczonej częściowej niezdolności do pracy biegli wskazali, że w dalszym ciągu stan psychiczny ubezpieczonej nie jest wyrównany, o czym świadczą błady afekt, spłycony krytycyzm i ujawniane w czasie wypowiedzi - podczas badania - elementy myślenia paralogicznego. Wskazane okoliczności uniemożliwiają ubezpieczonej sprawne funkcjonowanie społeczne, gdyż ma ona znacznie obniżone zdolności adaptacyjne, co wpływa negatywnie na jej zdolność do zatrudnienia (opinia k.10 akt sprawy). Analizując powyższą opinię biegłych Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez specjalistów z zakresu schorzeń występujących u ubezpieczonej, a ponadto poprzedzona była analizą dokumentacji medycznej ubezpieczonej i jej badaniem. Opinia jest spójna i należyście uzasadniona.

Sąd nie przychylił się do wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii zgłoszonego w piśmie z 25 lutego 2015r. (k.18 akt sprawy). W ocenie Sądu zawarte w w/w piśmie zastrzeżenia do opinii złożonej przez dotychczasowych biegłych stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wnioskami biegłych. Okoliczność, że w toku badania przez biegłego konsultanta ZUS ubezpieczona nie ujawniała negatywnych elementów zachowania, które ujawniła z kolei w toku badania przez biegłych powołanych przez Sąd, nie podważa ustaleń tych biegłych, przeciwnie potwierdza ich stwierdzenie, że stan psychiczny ubezpieczonej nie jest wyrównany.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477.14§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.